І чужому научайтесь, й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 98. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СУБОТА, 25-го ТРАВНЯ 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK SATURDAY, MAY 25, 1974 No. 98. VOL. LXXXI.

УЛЯНА ДЯЧУК І ВОЛОДИМИР СОХАН ПЕРЕОБРАНІ ЧЕРЕЗ АКЛЯМАЦІЮ НА ГОЛОВНОГО КАСИРА І ГОЛОВНОГО СЕКРЕТАРЯ. В ТРЕТЬОМУ І ЧЕТВЕРТОМУ ДНІ НАРАД 28-ОЇ КОНВЕНЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ ПРОДОВЖУВАНО ВІДПОВІДІ НА ЗАПИТИ, ПОРОБЛЕНО ДОПОВНЕННЯ ДО СТАТУТУ І ПЕРЕВЕДЕНО ВИБІР КАНДИДАТІВ НА ГОЛОВНИХ УРЯДОВЦІВ

Мґр Уляна Дячук

Володимир Сохан

Філядельфія. — Уляна Дячук і Володимир Сохан були однодушно через аклямацію переобрані на головного касира і головного секретаря Українського Народного Союзу, вже в першому голосуванні, не маючи суперників на ці пости. Вибір Володимира Сохана на головного секретаря відбувся вже на підставі зміни статуту, в якому скасовано пост заступника головного предсідника і рекордового секретаря, що його досі займав Володимир Сохан. Натомість створено новий екзекутивний пост головного організатора, а також скасовано пост заступника головного предсідника на Канаду, створивши пост головного директора для Канади.

252 кандидати

Правибори, тобто вибір кандидатів на поодинокі пости в Головному Уряді, відбулися в третьому дні нарад, в середу 22 травня, під проводом Виборчої комісії, очолюваної о. крилошаниом Богданом Смиком. Проголошуючи в четвер 23 травня вислід правиборів, Виборча комісія ствердила, що на поодинокі пости в Головному Уряді зголошено разом всіх 252 кандидатів, в тому 9 кандидатів на головного предсідника, 14 — на заступника головного предсідника, 11 — на головного директора для Канади, 15 — на заступницю головного предсідника, — 14 на головного секретаря, 10 — на головного касира, 23 — на головного організатора, 42 — на головних контролерів і 114 — на головних радних. Більшість із зголошених кандидатів не прийняли номінацій, а на пости головного секретаря і головного касира Володимир Сохан і Уляна Дячук не мали взагалі суперників. На цій основі Виборча комісія приготовила бальоти на інші пости в Головному Уряді і цими бальотами мав відбутися остаточний вибір головних урядовців у пополудневих годинах у п'ятницю 24 травня. Того ж дня у п'ятницю на порядку нарад були дальші дебати над звітами та ухвали для добра організації і громади.

Привітання для Конвенції

В третьому і четвертому дні нарад Конвенцію вітали: амбасадор Джордж Буш, голова Крайового комітету Республіканської партії. Амбасадора Дж. Буша представив зібраним Тарас Шмаґала. Від імені Крайового комітету Демократичної партії вітав заступник голови Комітету Роберта Стравса Бейзіл Петерсон, якого представив Йосип Лисогір. Від Українського Конгресового Комітету Америки вітав Конвенцію президент д-р Лев Добрянський. Від Українського Вільного Університету з привітальним словом виступив проф. д-р Лев Рудницький. Проф. д-р Василь Омельченко, науковий секретар УВАН вітав зібраних від президента УВАН проф. О. Оглоблина та управи Академії. Інж. Юрій Іхтіярів вітав присутніх від імені Головної управи ОДУМ.

Ювілейний конвенційний бенкет

Сенатор Вільям Брок

Ювілейний конвенційний бенкет відбувся увечері 23 травня у бальовій залі Маріот готелю. Бенкет відкрив голова місцевого Конвенційного Комітету і почесний член Головного Уряду Українського Народного Союзу д-р Володимир Галан, привітавши численно зібраних представників організацій і гостей. Після того дальше ведення бенкету перебрав предсідник Конвенції д-р Іван Флис, який попросив Владику Василя Лостена провести молитву. Центральною точкою бенкету була промова сенатора Вільяма Брока, голови Крайового Республіканського Сенатського Комітету, якого представив Тарас Шмаґала. У своїй промові Брок підкреслив осяги Українського Народного Союзу в ЗСА, а також його вклад у справу активної допомоги українському народові в Україні. Досягнення Українського Народного Союзу є важливим чинником на шляху розбудови суспільно-громадського і культурного життя у цій країні, основи розвитку і сили нашого вільного суспільства. Сенатор Брок остеріг перед надмірними надіями на політику т. зв. відпруження, кажучи, що розвиток подій у світі, а зокрема на справу американсько - совєтських взаємин ми „повинні дивитися відкритими очима". Американці не сміють забувати того, що сталося в країнах Східньої Европи, „ми не сміємо забути Чехо-Словаччини, Угорщини, мільйонів українців, які загинули з рук Сталіна за те тільки, що хотіли бути „вільними". Підставою сили ЗСА є свобода, в умовах якої живе населення цієї країни, але „ми є свобідні, бо ми є сильні. Без сили оборонити себе не, оборонимо і не зможемо зберегти нашої свободи". За словами промовця, Америка має окрему місію і відповідальність перед історією, як оборонець свободи і що це не можна забувати. Більше того, ЗСА повинні згідно зі своєю традицією давати активну допомогу всім тим, свобода яких є загрожена, в тому поневоленим націям, з яких однією є Україна. Український народ бореться за свої права і виразниками цієї боротьби, говорив сенатор Брок, є такі люди як Валентин Мороз і Леонід Плющ, яких провиною було тільки це, що вони виступили в обороні людських прав. Українська нація — „найбільша неросійська нація в СССР має право на національне самовизначення".

На бенкеті делегатів на 28-му Конвенцію вітали: Микола Плав'юк, заступник президента Секретаріяту СКВУ — від СКВУ, о. шамбелян Мирослав Харина — від УККА та „Провидіння", а від Українського Робітничого Союзу його голова інж Іван Олексин.

Під кінець бенкету відбулася мистецька програма у виконанні хорового ансамблю „Соловейки" з Філядельфії, філядельфійського чоловічого хору „Прометей" під управою Михайла Длябоги, солістки Наталки Лазірко з Балетної школи Роми Прийми-Богачевської та фейлетоніста Івана Ікера-Керницького. Цією частиною бенкету проводив Степан Гавриш, який познайомив присутніх з представниками організацій. Бенкет закінчив молитвою Владика Марко. Після бенкету відомий наш кінорежисер Ярослав Кулинич висвітлив фільм „Від Кутка до Хмаросягу" з показом дотеперішніх і нових приміщень Українського Народного Союзу і „Свободи", а також фільм з дедикації нових приміщень, що відбулася точно у 80-річчя від дня заснування Українського Народного Союзу 22 лютого ц. р.

Папа проголосив рік 1975 святим — поручає амнестію для політичних в'язнів

Рим. — Папа Павло VI проголосив 1975-ий рік „святим роком", згідно з традицією, за якою від 1930-го року проголошується спеціяльне відзначування кожного 25-го з черги року. У кожному такому році прибуває маса прочан до Риму і Папа висловив надію, що й у 1975 році відвідають Рим прочани з усіх країн світу. Водночас Папа звернувся з закликом до володарів світу, щоби вони у своїх країнах проголосили амнестію, в першу чергу для політичних в'язнів, і тих, які дали докази, що вони стануть добрими членами свого суспільства. Папа звернув увагу, що злочини, за які засуджується в'язнів, є здебільша наслідками існуючих складних соціяльних і політичних відносин, які мають негативний важкий вплив на окремих осіб. За коментарями преси, той заклик Папи щодо амнестії стосується в першому чергу римокатолицьких держав — — Еспанії, Чіле, Бразилії й Уруґваю, де політичні заколоти спричинювали масові арештування противників режиму.

Відділи УККА готуються до участи у вашингтонській маніфестації

Ню Йорк. — Згідно з інформаціями з к а н целярії Українського Конгресового Комітету Америки, відділи УККА у місцевостях на східньому побережжі роблять потрібні заходи, щоб українське громадянство окремих місцевостей взяло якнайчисленнішу участь у заплянованій маніфестації у Вашинґтоні, метою якої є відзначити 10-річчя з дня відкриття в столиці Америки пам'ятника Тарасові Шевченкові, а також виступити в обороні прав українського народу. Як вже було інформовано, Екзекутива УККА подбає про відповідну інформаційно - пропагандивну акцію з цього приводу. Заплянoвано опублікувати деякі матеріяли у двох найбільших американських щоденниках, а також використати всі доступні засоби масової комунікації, щоб звернути увагу публічної опінії на нарушування основних прав людини в Україні. З уваги на те, що того роду інформаційна акція і сама маніфестація пов'язана з значними коштами, в половині червня будуть у розпорядку спеціяльні жетони, що їх канцелярія УККА перешле до всіх відділів УККА. Діловий комітет для підготовки маніфестації у Вашинґтоні кладе велику увагу на те, щоб у підготовку до участи в маніфестації включилися якнайчисленніше всі відділи УККА, бо в цей спосіб можна буде забезпечити справді масову участь нашого громадянства у маніфестації, без чого вона не матиме належного ефекту. На своєму засіданні 22 травня президія Ділового комітету вирішила апелювати до управ відділів УККА — творити на місцях з власної ініціятиви місцеві ділові комітети, щоб до підготовчої акції п р и єднати більше число нашого громадського активу.

У Чикаґо відбудеться маніфестація в обороні українських в'язнів

Чикаґо. — Зорганізований тут Комітет Оборони Прав Людини в СССР заплянував влаштувати 1 червня масову маніфестацію з участю в першій мірі американських політичних і профспілкових діячів з метою виступити в обороні українських політичних в'язнів і в'язнів інших національностей в СССР. Згаданий Комітет розіслав в останньому часі звернення-петиції до місцевого населення з проханням включатися в оборону прав людини і народів СССР. Петиції Комітету знайшли позитивний відгук зокрема серед зорганізованого у профспілках робітництва. Робітники не тільки підписують петиції в обороні ув'язнених в СССР діячів, а й складають пожертви на фінансування оборонної акції. Особливо активним виявився на цьому полі в Детройті Ярослав Стасик, який, як ми вже інформували, подбав про зорганізування підтримки для цієї акції з боку Профспілки автомобілевих робітників, яку очолює Леонард Вудкок. З цією акцією є пов'язана Світова Організація за Свободу. Масове поширювання в перекладах на англійську мову самвидавних матеріялів цих українських авторів, які сьогодні находяться в тюрмах і концтаборах, значно сприяє цій акції.

ЗСА не будуть продукувати малої атомової зброї

Вашинґтон. — Джозеф Мартин, делеґат ЗСА на Конференцію в справі розброєння в Женеві, запевнив, що Америка не плянує продукувати малої атомової зброї, яка на полі бою могла б легко заступити конвенційну зброю. Мартин проголосив цю заяву під час останнього дня весняної сесії цієї Конференції. Провідники деяких країн побоювалися, що розбудова системи малої атомової зброї, яка мала б таку саму винищувальну силу, як конвенційна зброя, може зробити атомову війну більш можливою. Д-р Фред Ікел, директор американської Агенції для справ контролі зброї та розброєння, заявив кореспондентам, що ЗСА не хочуть зліквідувати різниць між атомовою та конвенційною зброєю й тому не будуть продукувати нової „мініятюрної атомової зброї". В той самий час Америка буде далі поліпшувати існуючу систему тактичної ядрової зброї. Конференція для справ розброєння, в якій бере участь 25 країн, відновить свої наради 2-го липня ц.р. Минулого тижня Індія перевела свій перший ядровий вибух. Таким чином Індія стала вже шостою країною, яка може мати атомову зброю. Іншими державами є: ЗСА, Совєтський Союз, Велика Британія, Франція та Комуністичний Китай.

ОБНИЗИЛИСЯ ЦІНИ НА ХАРЧОВІ ПРОДУКТИ

Вашинґтон. — Департамент праці повідомив, що в місяці квітні ціни на харчові продукти обнизилися на 0.4%. Найбільше впали ціни на м'ясні продукти та на яйця. Ця знижка в цінах наступила після одного року безнастанного збільшення в цінах харчових продуктів. Департамент праці вказує, що в попередніх 12 місяцях ціни на харчові продукти збільшилися були на 18 відсотків. Деякі економісти думають, що ціни на харчові продукти далі будуть обнижуватися, особливо в другій половині року, бо Департамент сільського господарства цього року передбачає рекордовий врожай.

Кіссінджер продовжує переговори з Ізраїлем і Сирією — в Ізраїлі вбили 6-ох арабських терористів

Єрусалим. — Державний секретар Генрі Кіссінджер на 24-му дні свого перебування з мировою посередницькою місією на Близькому Сході в минулий четвер 23 травня (на Близькому Сході була це вже п'ятниця 24 травня) відбув знову 6-тигодинну розмову з сирійським президентом Гафесом аль Ассадом та тригодинну нараду з ізраїльськими лідерами, летючи туди й назад до Дамаску і Єрусалиму. Кіссінджер заявив знову, що він зробив у тих своїх розмовах дальший „добрий поступ" в напрямку до договору про премир'я між Ізраїлем і Сирією, але знову не подав ніяких подробиць. Він пересунув тепер свій відлет до Вашинґтону на найближчу неділю, але не виключають, що він затримається на Близькому Сході й поза цей ніби ультимативний термін. Тим часом ізраїльці переловили у прикордонній смузі з Ливаном двох арабських партизанів, а з переслухання з ними дізналися, що перехоплені є тільки частиною більшої групи арабських партизанів-терористів. У пошуканці за тією групою — знайдено її в гористому і скелями та провалинами порепаному терені: у стрілянині, яка вив'язалась з арабами, згинули всі шість дальших арабських партизанів. Знайдено при них велике число різної зброї та інструкції й листи, які вказували, що та група арабських терористів мала за завдання схопити „закладників" з цивільних мешканців ізраїльських прикордонних осель, вимагати звільнення у виміну за них 20 арабських в'язнів та, у випадку відмови ізраїльських властей, перевести „масакру" закладників.

Адвокати Юридичної Комісії вимагають передачі повних магнетофонних записів

Вашинґтон. — Адвокати Юридичної комісії Палати Репрезентантів, яка розглядає можливості формального обвинувачення президента Ніксона, заявила, що Комісія має конституційний обов'язок не прийняти транскрипцій „відповідних частин" Вотерґейтських магнетофонних записів, а вимагати від Білого Дому передачі повних записів. Джон Дор, адвокат демократичної більшости в Комісії, та Альберт Дженнер, адвокат республіканської меншости, твердили, що зредаґовані Білим Домом транскрипції не можуть бути задовільним джерелом інформацій, на яких Комісія має базувати своє рішення в справі можливого обвинувачення Президента. Щоб рішення Комісії було справедливе, а також, щоб не було жадних сумнівів відносно справедливости цього рішення, Комісія мусить ,одержати повні магнетофонні записи, сказав адвокат Дор.

Конґресмен Пітер Родіно, голова Юридичної Комісії, підтримав вимогу цих двох адвокатів, заявляючи, що в транскрипціях виявлено „перекручення, пропуски, неправильні твердження та додатки" й тому ці транскрипції незадовільні. Родіно також повідомив, що в наступному тижні Комісія протягом двох днів обговорюватиме справу відмови президента Ніксона передати будь-які додаткові магнетофонні записи. З огляду на ці наради, Комісія розпічне свої публічні переслухування правдоподібно щойно 4-го червня. Первісно Родіно заявляв, що публічні переслухування розпічнуться вже в наступному тижні.

Сергія Параджанова, творця фільму „Тіні забутих предків" засудили на шість років ув'язнення

Ню Йорк. — Згідно з повідомленням газети „Ню Йорк Таймс" з 24 травня ц. р., в Києві відбувся нідавно суд над світової слави українським режисером Сергієм Паражановим, творцем ряду фільмів, між ними „Українська Рапсодія" (1958), „Квітка на камені" (1959), „Тіні забутих предків" (1964), деякі із яких здобули міжнародне визнання й нагороди. У висліді процесу С. Параджанова засудили на шість років ув'язнення у виправно - трудових таборах. Судили його за... гомосексуалізм й намовляння до самогубства, протеж, немає інформації про те, в чому ці „злочини" виявилися. Був арештований С. Параджанов ще 17 грудня 1973 року і в його обороні створився був з кінцем січня ц. р. в Італії окремий комітет зпоміж італійських і французьких кінорежисерів. С. Параджанов, народжений 1924 року, був керівником кіностудії ім. Довженка в Києві. В 1968 році він разом із 138 іншими діячами культури виступив був проти масових арештів і репресій в Україні. Параджанова критикував Валентин Мороз в одному із своїх есеїв за те, що він не повернув позичених для висвітлювання своїх фільмів мистецьких речей з однієї з українських церков на Гуцульщині.

Підпільне видання в СССР виявляє трагедію кримських татар

Москва. — Появилося 31-ше число підпільної „Хроніки поточних подій", присвячене в цілості 30-тирічній боротьбі кримських татар за поворот до їх рідних осель на Криму. У тому виданні наведено, м. і., тайне повідомлення совєтської поліції з лютого 1968 року, в якому стверджується, що на 1 липня 1944 року привезли до Узбекістану 151.424-ох татар обох статей і різного віку, насильно виселених з Криму ніби за кару за їх „співпрацю" з нацистськими окупантами. У тому виданні наведено буквально тексти різних протестів, меморіялів і повідомлень, що їх робили кримські татари, між іншим — до генерального секретаря Об'єднаних Націй Курта Вальдгайма, до Верховного Совєта СССР та інших совєтських і міжнародних чинників. Наведено теж статті видатних підсовєтських дисидентів з академіком Д. Сахаровим у проводі, — їхні голоси в обороні кримських татар. Всі скарги кримських татар на заподіяні їм кривди і безосновні переслідування залишилися дотепер невдачними.

В. Ю. Євдокименко знову „критикує" „український буржуазний націоналізм"

Київ. — Орган Інституту філософії Академії наук УССР „Філософська думка" поставив собі на цей рік за мету продовжувати з'ясовування т. зв. ленінської національної політики у загальній „системі партійної освіти". У першому числі за січень-лютий ц. р. цей журнал опублікував статтю відомого спеціяліста Компартії України з національного питання і „буржуазного націоналізму" В. Ю. Євдокименка, особливо поручаючи цю статтю своїм читачам. Ця стаття є на тему „реакційної сутности ідеології українського буржуазного націоналізму і має за завдання, як відзначає сам її автор, „зробити історичний аналіз деяких ідейних джерел українського буржуазного націоналізму". Мова у статті про „буржуазно - націоналістичні погляди" таких авторів, як П. Куліш, М. Костомаров, М. Грушевський і про „буржуазних ідеологів" — Л. Юркевича, В. Липинського, В. Шемета, С. Єфремова, Є. Чикаленка. Він пише про „гарячкову діяльність (яку) розгорнули українські буржуазні націоналісти протягом 20-30 років у Львові, про „релігійно - націоналістичні товариства", Т. Галущинського, О. Бачинського, митрополита А. Шептицького, нинішнього митрополита Й. Сліпого і „теоретика українського буржуазного націоналізму в цей період" Д. Донцова, „одного з найзапекліших ворогів радянської влади". Розповівши про „успішну" боротьбу В. Леніна з усіми проявами цього націоналізму, В. Євдокименко закінчує свою статтю інформацією про те, що „українські буржуазні націоналісти, що нині отаборились у США, Канаді, Англії, ФНР та деяких інших країнах, продовжують плекати маячливу ідею про нову світову війну, про агресію проти Радянського Союзу". Вони, за словами Євдокименка, „модернізують ідеологію сучасного українського націоналізму, „вдаються до більш гнучкої тактики". Серед цих „нових" ідеологів „українського буржуазного націоналізму" Євдокименко називає Є. Маланюка, І. Вовчука, І. Лисяка - Рудницького, М. Сосновського, Г. Костюка, вказуючи на те, що „значна частина буржуазно - націоналістичних діячів продовжує чіплятися за найреакційніші, фашистські ідеї Д. Донцова'. Євдокименко пише, що „туга за фашистськими ідеями Донцова пройма́є й писання одного з проводирів сучасних націоналістів М. Сосновського. У газеті „Свобода" (лютий, 1971 р.), що видається у США, він видрукував серію статтей під загальною назвою „До проблеми української політики". Вона була присвячена 50-річчю книжки Донцова „Підстави нашої політики". Хоч Сосновський і робить деякі закиди Донцову, але загалом солідаризується з ним, твердячи, що ідеї Донцова „під деяким оглядом мають набагато ширше, може навіть універсальне значення".

Під кінець своєї статті Євдокименко вказує на те, чому треба поборювати „буржуазних н а ц і оналістів". Ідеться бо про загрозу „поширення буржуазно - націоналістичних ідей серед тієї частини населення України, яка недостатньо зріла з ідейно - політичного боку". Це твердження має свою особливу вимову, бо вказує на програну офіційної комуністично - совєтської ідеології у зударі з ідеями визвольного націоналізму.

СХВАЛЕНО ПІДНЕСТИ ВЕРХНЮ МЕЖУ ДЕРЖАВНОГО ЗАБОРГУВАННЯ

Вашинґтон. — Палата Репрезентантів проголосувала піднести верхню межу державного заборгування на 19.3 більйона, тобто нова межа виносила б 495 більйонів долярів. Ця пропозиція, яка тепер піде до Сенату, пройшла Палату 191 голосом проти 190. Якщо Сенат не погодиться на цю пропозицію, то верхня межа державного заборгування автоматично впаде до 400 більйонів долярів.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Art of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

В День Пам'яті

В останній понеділок травня кожного року, в установлений для цілих ЗСА урочистий День Пам'яті, американська нація вшановує пам'ять своїх Полеглих — усіх тих, що на американській землі чи й на чужих територіях віддали своє життя за незалежність, могутність і славу З'єднаних Стейтів Америки, обороняючи їх перед внутрішніми й зовнішніми ворогами, чи й змагаючися за свободу і незалежність інших народів.

До цього урочистого вшановування приєднуються в День Пам'яті й українці — громадяни й резиденти ЗСА, сини яких також змагалися і змагаються під зоряним прапором в рядах американських збройних сил, вшановуючи разом із цим також і їхніх дідів, батьків і синів, що поляглі — як вояки українських армій — на різних побоєвищах світу за суверенність і незалежність України. Тож і вони гинули за ті ж самі ідеали свободи, що покладені в основу американської Декларації Незалежности, здійснення яких для України — у новому і праведному законі прагнув великий поет і пророк української землі Тарас Шевченко.

Вбивство людей — не ідеї

Коли 25 травня 1926 р. на розі двох вулиць Парижу згинув Симон Петлюра, то московські ініціятори й організатори того вбивства хотіли позбутися небезпечної для совєтської імперії людини. Але, як тоді, вже близько півсторіччя тому, так і нині, з тієї довгої історичної перспективи видно, що вбито у Парижі тільки людину, а не вбито ідеї, яку та людина персоніфікувала, яку її символізувала.

Бо Симон Петлюра, голова Директорії Української Народної Республіки і Головний Отаман її військ, перший президент УНР в екзилі, ще перед своїм виїздом з України осінню 1919 року здобув собі славу, як безкомпромісовий речник збройної боротьби за державність України. Вбивство Симона Петлюри не тільки не послабило тієї його слави, але й ще скріпило її, бо він став осяяний авреолом мучеництва. Коли за життя Симона Петлюри він мав між своїми земляками багато противників, коли його гостро критикували, то після 25 травня 1926 р. всі ті голоси замовкли. А коли й нині, в 48 років після тієї дати в усіх більших скупченнях українців у широкому вільному світі відзначають пам'ять Симона Петлюри, то це найкращий, найочевидніший доказ, що ані револьверовими стрілами, ані нікчемними пропагандивними наклепами на особу вбитого не можна знищити творчої невмирущої ідеї...

У тому самому місяці, 23 травня 1938 р., у Роттердамі, Голляндія, большевицький провокатор вбив бомбою Євгена Коновальця, колишнього командира корпусу Січових Стрільців в Армії УНР і голову Організації Українських Націоналістів. Полк. Є. Коновалець був також невсипущим активістом, був теж фанатичним звеличником збройної сили у боротьбі за українську державність і вбили його також, як небезпечну для Москви людину, коли над Европою нависли воєнні хмари.

Кремль признається...

Повідомлення, що його опублікувала совєтська амбасада в Оттаві в справі Валентина Мороза з метою заперечити закиди щодо безпідставного його засуду на довголітнє ув'язнення і щодо поведінки з ним у Владимірській тюрмі особливого режиму, видвигнені в Україні і поза її кордонами, має свою окрему вимову. Впарі, йдеться тут про підтвердження ряду фактів, які відносяться до особи Валентина Мороза і стосуються його двох арештів та засудів. Ці факти були загально відомі, але ніколи не були підтверджені у так відвертій формі совєтськими чинниками.

Друга справа — це особливо чітке наголошення совєтськими чинниками мотивів арештування В. Мороза і його засудів. Як видно зі совєтського повідомлення, найсуттєвішим для цих чинників було питання відношення В. Мороза до совєтського режиму і висловлення ним можливости „відірвання України від СССР" та ширення „ненависти до російського народу". На основі цих закидів совєтська прокуратура оформила обвинувальний акт, а слухняний совєтський суд виніс відповідний присуд.

Совєтське повідомлення цікаве ще з іншого боку. Воно появилося у відповідь на посилені протестаційні заходи зорганізованого українського громадянства в Канаді та в інших країнах українського поселення, а зокрема у відповідь на те, що до цієї української протестаційної акції приєдналися відомі політичні, наукові, культурні профспілкові діячі не-українці в Канаді, ЗСА тощо. В обличчі такого факту совєтські чинники мусіли зареагувати і „вияснити" справу, яка стала предметом уваги публічної опінії на Заході.

Совєтська реакція засвідчує, що, не зважаючи на всю свою „нечутливість" натиск публічної опінії, совєтський уряд таки мусить з цією публічною опінією рахуватися. Цей факт треба мати постійно на увазі, бо він незвичайно виразно вказує на це, як нам треба вести нашу оборонну акцію і які засоби та методи стосувати.

Акція Комітету Оборони Валентина Мороза і совєтська реакція виявили, що ми, як зорганізована громада, можемо здобути для себе підтримку наших співгромадян в окремих країнах і що, діставши таку підтримку, ми можемо з кращим успіхом вести нашу діяльність по лінії оборони основних прав української людини й українського народу в СССР.

Брежнєв прислав „приятельського" листа єгипетському президентові

Каїро. — Єгипетський президент Анвар Садат заявив, що він отримав за посередництвом совєтського амбасадора в Каїро, Владиміра Полякова, „приятельського" листа від Леоніда Брежнєва та що той лист започаткує „нову добу" у взаєминах між Єгиптом і СССР. Анвар Садат заповів, що він внедовзі відповість на того листа Брежнєва, проте не виявив його змісту. Єгипетсько - совєтські взаємини значно прохололи, відколи названий єгипетський президент погодився на мирове посередництво Генрі Кіссінджера у спорі з Ізраїлем, відновив нормальні дипломатичні взаємини з ЗСА і кількакратно прихильно висловлювався про Америку та персонально про Кіссінджера, як „дипломатичного чудодія". Недавно Анвар Садат заявив, що він рішив більше не покладатися на доставки зброї тільки від СССР, а буде старатися купувати її „також деінде". Совєти, втративши Єгипет, як базу своїх впливів на Близькому Сході й на африканському континенті, зосередили свої заходи у Сирії, наситивши її зброєю та нацькувавши проти Ізраїлю.

Богдан Цимбалістий

СЛОВО І ДІЙСНІСТЬ

Можливо, що було б краще не відповідати на критичні зауваження проф. І. Головінського („Свобода", ч. 45, 8-го березня) до моєї статті про Український Виховний Ідеал, а залишити читачам свободу виробити собі власну думку про наш виховний ідеал, його зміст чи його потребу на основі досі опублікованих матеріялів. Тим менше потрібно б відповідати, що сам проф. Головінський вважає, що, якщоб я не зареагував би так сильно на нігілізм, анархізм і бегавіоризм і не вживав таких висловів як „нереальне думання", „волхви", „ворожбити" і „заклинати", моя стаття звучала б більше переконливо. Головною метою моєї статті було відкинути ідеологічне розуміння українства в користь державницького. Якщо автор ідеологічної формули Українського Виховного Ідеалу думає, що — відкинувши деякі вислови і поминувши мою реакцію на згадані течії, — моя стаття може бути переконлива — то її мета осягнена. Навіщо тоді далі дискутувати?

Проте я рішився відповісти на деякі завваги проф. Головінського — не щоб за всяку ціну боронити своїх висловів, але радше, щоб розвинути далі свої міркування та спостереження про деякі аспекти життя нашої громади. Читаючи українську пресу, слухаючи заяв та промов на різного роду імпрезах, постає мимохіть враження, що ми живемо в світі нереальности. Наше думання у політичних і громадських справах відірване від життя, і від ґрунту, воно не враховує ніяких фактів, не визнає їхньої логіки і закономірности, а радше вдоволяє наші побажання і мрії. Люди захоплюються власними патріотичними фразами та формулками і стають начебто сліпі на дійсність. У своїй статті я зробив спостереження про тенденцію серед нас думати словами і формулами, а не поняттями, які віддзеркалювали б дійсність. Проф. Головінський пише, що таке думання неможливе, бо згідно усіх психолінґвістів людина, думаючи й творячи поняття, мусить вживати слова на їхнє визначення. Арґумент, підпертий авторитетами-психолінґвістами, може робити враження науковости: він стає непереконливим, коли вживати поза властивою ділянкою. Мої спостереження не суперечать психолінґвістиці, бо вони стосуються явищ зовсім іншого порядку.

Нормальна людина вміє розрізнити, що є дійсність, а що є сон, уява, фантазія чи фікція. Твори уяви, чи це буде література, чи звичайна побрехенька, керуються законами формальної логіки і психолінґвістики. На визначення певних понять вони вживають слів, сполучують їх у речення з певним змістом і з їхньою допомогою спілкуються з читачами чи слухачами. Кожний знає, що це твори уяви і що вони не віддзеркалюють того, що існує назовні, незалежно від автора. Совєтська пропаґанда і совєтська література писана за вимогами „соціялістичного реалізму", відомо ж, не віддзеркалюють ніяк дійсности, хоча вони відповідають усім вимогам і законам психолінґвістики.

„Великих слів — велика сила" — оця коротка і точна діягноза нашого життя висловлена нашим геніяльним поетом ще в минулому столітті — важлива й досі. Ми всі починаємо терпіти від переситу всілякого роду фразами і формулами. Припадково в тому самому числі „Свободи", в якому друкувалися завваги проф. Головінського (ч. 45) появилася стаття М. Сосновського п. н. „Інфляція „звернень", в якій автор вказує на безчисленні проголошування різного роду „заяв", „становищ", „звернень", повних втертих патріотичних фраз, тоді „коли дійсність виявляється цілком інша". Ми додали б, існує інфляція не лише звернень, але теж інфляція „резолюцій" що їх при всіх нагодах схвалюємо і не виконуємо, інфляція проголошувань, що їх щороку з нагоди різних свят та ювілеїв публікується і яких мало хто читає, бо вони всі дуже подібні. Паралельно з такою інфляцією слова йде творення всякого роду півфікцій: уряду, наукових інститутів, високих шкіл, різних організацій і асоціяцій, яких чи не найважливішою діяльністю є оголошування в пресі трафаретних святкових побажань, привітів і висловів співчуття родинам своїх померлих членів. Знову ж слова, слова. Безліч заяв, проголошувань, резолюцій, думання гаслами і формулами, існування всякого роду півфіктивних установ, пропаґанда фіктивних успіхів наших політичних „акцій" і поодиноких осіб, — все це споріднені явища українського світу нереальности.

Думання словами, гаслами і фразами не є чимось типово українським. Воно проявляється також серед інших народів. У своєму коментарі п. н. „Політика фантазії" („Ню Йорк Таймс", 8 березня) відомий американський публіцист Дж. Рестон характеризує теперішнє думання французів як „оповите серпанком нереальности". Ілюзії французів про власну могутність, порожні слова про єдність Европи тільки закривають справжній стан, а саме власну слабкість і брак єдности Европи. Коли кілька років тому араби поводилися так, наче б вони виграли війну з Ізраїлем 1967 р., захоплювалися власними плянами „викинення жидів в море", не враховуючи таких фактів, як власної поразки у війні, існування добре озброєної ізраїльської армії і народу рішеного боронити своєї держави, вкінці зобов'язання Америки щодо Ізраїлю, західні коментатори постійно вказували на враження „нереальности", що його викликала така постава і таке думання арабів.

Ці приклади виявляють, що в певних ситуаціях навіть державні народи можуть тратити ґрунт під ногами й попадати в полон власної фразеології. На щастя, для них, здоровий глузд і сенс дійсности скоро перемагають. Зате члени недержавного народу, яким є ми, що ніколи не мали нагоди вести конкретної політики, вчитися твердої мови фактів, пізнавати силу опору матеріялу усім нашим плянам і бажанням, дуже легко відриваються від ґрунту і можуть жити в полоні власних слів, формул, мрій і побажань протягом поколінь.

Аналізувати ці явища не можна з погляду психолінґвістики, бо вони входять в ділянку „соціології пізнання" і політичної психології.

У попередній і цій наших статтях часто є мова про „дійсність". Проф. Головінський тому запитує мене, що я розумію під дійсністю, додаючи, що „дехто розуміє дійсність песимістично", а інші розуміють її як вислід праці і намагань людини". Так розуміли дійсність, за словами проф. Головінського, всі великі письменники, науковці... і „в це вірять усі релігії світу". Остання завважа досить незрозуміла: я завжди думав, що істотним для усіх релігій є віра в те, що світ і дійсність не є залежні виключно від людини, і що їх створив і ними в певний спосіб кермує найвища Істота, Бог.

Не можна, на мою думку, змішувати пізнавання чи стверджування певних фактів дійсности з їх інтерпретацією. Пізнавання не може бути ані песимістичне ані оптимістичне, лише більш чи менш об'єктивне. Знову ж інтерпретація є залежна від світогляду людини, від її життьового досвіду і навіть від її настроїв. Тут можна говорити про песимізм.

Дійсність для нас означає всі зовнішні об'єкти, факти, події, і явища, існуючі поза рамками нашої уяви і думки та незалежно від них, і які можна кожному провірити прийнятими і доступними в даний час засобами. Сон, уява, мрія, думка, чи навіть галюцинації умово - хворої людини в певному сенсі є „дійсними" для даної особи: в наших статтях не було мови, однак, про таку дійсність.

Щоб ставити у формулу Українського Виховного Ідеалу вимогу боротися проти матеріялізму, нігілізму, анархізму і бегавіоризму, треба було поперше провірити, чи такі течії справді нуртують серед нашої молоді, хто де і як їх поширює і подруге, прослідити, чи вони, якщо вони ширяться серед нас, загрожують почуттю національної ідентичности молоді. Ані одного ані другого не можна добачити. Отже включення таких вимог до УВІ є з одного боку прикладами думання — гаслами, без уваги на факти та дійсність і подруге є ідеологізацією поняття українства, тобто звужування українства до визнавців такої або іншої ідеології чи світогляду. Таку концепцію українства я піддав критичній аналізі в попередній статті. У цій статті я висловив мої спостереження про наш світ „нереальности".

М. Лівицький

Президент УНРеспубліки в екзилі

УКРАЇНСЬКА ДУХОВА ДЕРЖАВА У ДІЯСПОРІ І СКВУ

(2)

Практичні можливості здійснення консолідації

Як уже сказано, я вважаю, що політично - моральні передумови для т. зв. завершення консолідації українських політичних сил існують. Але є деякі, так би мовити, технічні справи, щодо яких треба остаточно домовитися.

Українську Національну Раду, як український екзильний передпарлямент і складову частину Державного Центру УНРеспубліки в екзилі, покликано до життя 1948 р., себто в т. зв. діпівсько - таборових умовинах. Тоді було рішено (по довгих переспpавах в лоні т. зв. Підготовчої комісії, що її очолював нині покійний прем'єр ще на українській території І. Мазепа), що в УНРаду посилають свої представництва тільки в тому часі існуючі українські політичні партії і що ці партії заступлені в УНРаді на засаді паритету, себто, що кожна з партій має однакову кількість делеґатів (по шість, як це зобовязу'є і до цього часу). Але обставини зчасом змінилися. Українські емігранти роз'їхалися з Німеччини по різних країнах світу, а це змінило й співвідношення сил по окремих партіях. Деякі партії, які 1948 р. приступили до УНРади, чи залишилися поза нею, втратили своє членство і тому надзвичайно змаліли, а деякі навіть в останньому часі порозколювалися. І хоча є організації, які й тепер мають численне членство (насамперед бандерівці і мельниківці), проте переважно відчувається серед українського громадянства в діяспорі, так би мовити, антипартійна тенденція. Але ці українські громадяни не втратили здебільшого (не зважаючи на загальне „збайдужіння") свого активного зацікавлення справами загально - національними і були б схильні підтримувати єдиний український політично - державний центр в екзилі.

З вище сказаного виходить, що „паритетно - партійна" система представництва втратила до тієї чи іншої міри свою доцільність і повинна бути відповідно скоригована. Спосіб укомплектування складу УНРади (поза моментами морально-політичними, що їх, як було сказано, можна, на мою думку, упорядкувати і вже упорядковується) і є тією найбільшою технічною трудністю, яка сьогодні стоїть на перешкоді завершення консолідації. Революційна ОУН, наприклад, уважає, що їй належиться більше мандатів, ніж партіям, які нараховують тільки кілька десятків членів. Вони вже давно — ще за життя Степана Бандери — пропонували, щоб УНРада складалася не з партійних представництв, а з вибраних громадянством делеґатів. І, справді, виглядає, що впровадження, побіч партійного, виборчого сектору в УНРаді цілком доцільне. Це вже зробила УНРада, впроваджуючи ухвалою 6-ої сесії з 1967 р. т. зв. громадсько - виборчий сектор. Таким чином, в 7-ій сесії УНРади 1972 р. узяло участь, побіч 36-ти делеґатів від 6-х партій (ОУН мельниківці, УСП — соціялісти, УНДО, УРДП, Селянська Партія і УНДС), 15 вибраних делеґатів від т. зв. громадського сектору. Але 7-ма сесія прийняла постанову, що на майбутнє кількість вибраних делеґатів має рівнятися кількості делеґатів від партій. Отже, практично, якщоб внаслідок консолідаційних заходів до УНРади вступили 6 делеґатів від бандерівців, а також по 6 делеґатів від гетьманців і трьох опозиційних партій (ОУНз, частини УРДП і частини УНДО), тоді на 66 партійних делеґатів мало б бути 66 вибраних делеґатів.

Можна думати, що бандерівці й тепер є за тим, щоб усі делеґати вибиралися. Але, це напевно зустрінуло б спротив багатьох, нині приналежних до УНРади партій. Існує ще один проєкт: зменшити партійне представництво всім партіям на половину, даючи виборчому секторові подвійне число голосів. Таким чином, якщоб усі вгорі вичислені партії залишились чи увійшли до УНРади (припустімо, що така ідеальна, сливе стопроцентна консолідація була б можлива, якщоб дійшло до зговорення відносно засадничих напрямних української визвольної політики), тоді на 33 партійних делеґатів було б 66 вибраних делеґатів. Я думаю, що принаймні, таке поставлення справи було б сприємливе і для бандерівців, які вимагали повного виборного представництва.

У кожному разі, мені видається, що зміна у вигляді впровадження виборного сектору цілком доцільна й вона могла б вдоволити всіх. Виборний реґулямін (до якого ще можна внести поправки, якщо вони видаватимуться потрібними) передбачає, що виборцями можуть бути ті, які „морально і матеріяльно" підтримують Державний Центр. Конкретно це виглядає так, що виборцями можуть бути лише платники добровільного національного податку в не-

(Закінчення на стор. 4-ій)

З НАШИХ БУДНІВ

ЩЕ ОДНА ПЕРЕМОГА

(Замість фейлетона)

Події останніх днів доводять, що не тільки писанки, гагілки та різні культурні фестивалі приносять добру славу українському імені в цій країні... Хто, наприклад, дивився в п'ятницю 3-го травня ц. р., о год. 7-ій вечора на телевізійну програму сітки ч. 7, той не міг не запримітити, що навіть італійська „піцца" може деколи працювати для нашої справи. Такого чуда-дива доказала пані Марія („Мушка") Підгородецька, власниця „італійсько-українського" ресторану „Орхідея", при 2-ій евню, в Ню Йорку.

А попала вона, пані Мушка, на американську телевізію завдяки тому, що „збагатила', — як сказав би проф. В. Чапленко, — італійську „піццу", надавши її італійським формам — українського змісту, щедро виповнивши паляницю покришеною ковбасою, м'ясом, беконом, сиром, грибками, цибулею, помідорами, зеленим перцем та іншою „ґемюзою". І охрестила цей архитвір кулінарного мистецтва — „ґарбидж піцца"!

А наслідки?.. Наслідки такі, що тепер ресторан „Орхідея' не може обігнатися від телефонів та листів, в котрих американці, так етнічні як автохтонні, просять-благають в пані Мушки рецепти на „барахольну піццу", — як переклав її назву на-українське гумористі Микола Понеділок. А коли ми спитали шановну власницю, чи не має вона з цього приводу яких труднощів, чи, наприклад, Ліґа американців італійського походження не протестує проти „привласнення" українцями італійської національної лакоминки, — пані „Орхідея" відповіла:

— Навпаки, італійці перші погратулювали мені за мій „винахід", бажали успіхів. Ми, українці, не маємо чого соромитись, коли, час від часу, позичимо собі дещо від „американців", бож ми дали їм так багато в кулінарній ділянці, щоб тільки згадати вареники, борщ, голубці, гречану кашу, пиріжки, книші, (які тут називають „кнішес") і таке інше. Ми не прийшли і не засіли до спільного стола зі самим тільки апетитом, — ми на той стіл таки щось поклали!

У цьому місці ресторан „Орхідея" щиро запрошує на „барахольну піццу" всіх новообраних на 28-ій Конвенції головних урядників Українського Народного Союзу, а також першого, українського роду, радного міста Ірвінґтону, адвоката Романа Пітя з родиною! Смачного!

І К У Р

ПІДСУМКИ РЕПРЕСІЙ В УКРАЇНІ

(3)

Хоч ніякої активної діяльности в УПА Шумук не провадив, його засудили на 20 років. Покарання він відбув в Норильських таборах. В червні 1953 року він був одним з організаторів Норильського повстання, за що був засуджений до кари смерти. В 1956 році у висліді амнестії, вернувся на батьківщину. Незабаром був змушений переїхати в Дніпропетровську область. Там його арештують утретє. 5 травня 1958 року Шумука засуджують на 10 років таборів суворого режиму за ст. 51-10 КК УССР (-ст. 58 КК РСФСР). Це покарання він відбував у Мордовії. За спомини, що їх знайдено у нього під час таборового „шмона", довший час його в'язнили в БУР-і.

Після звільнення він поселився в місті Богуславі, Київської области; працював сторожем у піонерському таборі. Продовжував працювати над рукописом „Спогади про минуле".

Заарештований в січні 1972 р. Шумук був суджений 5-7 липня Київським обласним судом (а не львівським, як це було помилково подано в „Хроніці" Но. 27). Засуджений на 10 років таборів особливого режиму і на 5 років заслання.

Свідки по справі: Павло Кулик (сидів з Шумуком в Мордовії, під час обшуку в нього знайшли рукопис „Спогади про минуле"; Груня Лишак (дружина Кулика) звільнена з роботи в школі і виключена з партії за „аморальність"; Галина Хоменко (лікар, лікувала Шумука), її брат (завгосп піонерського табору, де працював сторожем Шумук). Орос, інженер з Західньої України (сидів з Шумуком в 1945 - 46 рр., після табору зустрічав Шумука тільки один раз. На суд не прибув, його свідчення читали), Кавецький (товариш Шумука з КПЗУ, сидів з ним у польській в'язниці).

Касаційний суд вироку не змінив. З початком жовтня Шумука привезли до Мордовських таборів (ст. Потьма, пос. Сосновка, п/я ЖХ 385/1-6).

10 жовтня Шумук написав заяву до Президії Верховної Ради СРСР. Виклавши свою біографію і справу, Шумук закінчує: „... прошу Президію Верховної Ради СРСР звільнити мене від громадянства СССР. Мені буде легше вмирати... в тяжкій неволі за межами України, не будучи громадянином СРСР".

Доповнення до справи Строкатої, Резнікова, Притики.

„Хроніці" стали відомі подробиці судового процесу над Ніною Антонівною Строкатою, Олексієм Сергійовичем Резніковим і Олексієм Притикою, який відбувся в Одесі 4 - 18 травня 1972 р. („Хроніка" Но. 25). Поскільки головним мотивом обвинувачення були „буржуазно-націоналістичні настрої" Строкатої, „яка попала під вплив" свого чоловіка „шпигуна і рецидивіста" (вислів прокуратора) Святослава Караванського, судова розправа провадилася демонстративно українською мовою. Проте всі питання Строкатої і Резнікова до свідків відносно становища українців і інших національностей в СРСР, суд відкидав як такі, „що не мають відношення до справи". Прикладом може бути таке питання Строкатої: „чи свідок пам'ятає, що до 1941 р. в Одесі були школи з українською, вірменською і єврейською викладовими мовами! Наскільки я є переконана, що школи з викладовою рідною мовою повинні бути відкриті в цілому Радянському Союзі, чи це кваліфікує мене як єврейську націоналістку?" На питання Строкатої свідкові Пархоменкові (редактор Балтської районової газети „Народная трибуна"), чи вживає він вислів „український патріотизм", він відповів, що „такого патріотизму немає, є лише радянський". Якраз він і його заступник Цинга дали судові таке „звинувачення свідчення": Резніков, почувши на концерті самодіяльности „Інтернаціонал", сказав, що він добре „звучить українською мовою".

Приятелів і знайомих обвинувачених до будинку суду не пускали; дві незнайомі особи робили з того приводу коментарі, називали їх „зрадниками" і „бандерівцями" („самостійности захотілося") і лаялися матом. Ці дві дами були потім присутні на суді.

Обвинувачений Притика покаявся так послідовно, що перейшов на чисту російську мову. Це дало прокураторові арґумент: „Ви самі цураєтесь рідної мови". Притику засудили на 2 1/2 року таборів (а не на 2, як писалося в „Хроніці" Но. 25). Резніков і Строката не визнали себе винними. Резніков отримав 5 1/2 р. (а не 5, як було сказано в „Хроніці Но. 25), а Строката 4 р. таборів суворого режиму.

Теперішній адрес Резнікова: Пермська обл., Чусовський р-н, п. Кучино, учр. 389/36. Строкатої: Мордовська АССР, Тенгушевський р-н, с. Барашево, учр. 385/3.

Справа І. А. Геля. Заарештований в січні 1972 р. („Хроніка" Но. 24), засуджений в серпні на 5 років особливого, 5 років суворого режиму таборів і 5 років заслання („Хроніка" Но. 27).

Іван Андрійович Гель народився 1938 р. в селі Клицько, Львівської обл. В 1954 р. закінчив школу робітничої молоді, після того працював на Львівському тракторному заводі. В 1956-59 рр. служив у Радянській Армії. Після демобілізації працював на Львівському електровакуумнім заводі. В 1965 р. був засуджений на три роки таборів суворого режиму „за антирадянську агітацію і пропаґанду". В листопаді 1970 р. Гель післав Верховному Судові УССР протест проти засуду В. Мороза. Він має 8-річну дитину.

Справа Стефанії Шабатури. (див. „Хроніка" Но. 27, — ст. 62 КК УССР, 5 років таборів і 3 роки заслання). Художник (прикладне мистецтво). Народжена 1938 р. Замужня. Гобеліни Шабатури неодноразово показували на виставках, останній раз у грудні 1972 р. Її роботи високо оцінювались місцевою пресою (про неї є згадка в 6 т. „Історії українського мистецтва"). В 1970 р. Шабатура разом з групою

(Продовження на стр. 4-ій.)

Увага! МІННЕАПОЛІС, Мінн. і ОКОЛИЦЯ!
ЗАХОДАМИ ГРОМАДСЬКОГО КОМІТЕТУ
У 48-МІ РОКОВИНИ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ

Симона В. Петлюри

відбудеться
в НЕДІЛЮ, 26 ТРАВНЯ 1974 р. о год. 5 по пол.
в залі церкви СВ. МИХАЇЛА
505 — 4-та вул. Н., Міннеаполіс, Мінн.

ВЕЧІР

З ПРОГРАМОЮ:
Промова: ред. ІВАН КЕДРИН-РУДНИЦЬКИЙ з Ню Йорку — у мистецькій частині: Оксана Бриль (спів), при фортепіяні Ричард Гоздава — Наталя Сінгаївська, Олександра Костюк.
У другій частині вечора:
Доповідь ред. І. КЕДРИНА: „Чи можлива у нас консолідація" — запити й дискусія.

Український Літературно Мистецький Клюб Ню Йорк 149-2 ...

Ню Йорк. — З Літературно-Мистецького Клюбу в Ню Йорку повідомляють, що в приміщенні цього ж Клюбу, в п'ятницю 24-го травня ц.р. о год. 7.30 вечора, доповідатиме д-р Любов Марголіна про „Враження з подорожі по Ізраїлю у травні 1973 року". Доповідь буде ілюстрована прозірками.

В Українському Інституті влаштовано мистецький вечір

Ню Йорк. — У суботу 9-го березня ц. р. в Українському Інституті Америки, в Ню Йорку, відбулося відкриття образотворчої виставки д-ра Василя Німеця і авторський вечір інж. Тараса Грицая. Мистця д-ра Німеця представив голова Об'єднання Мистців у Філядельфії проф. Петро Мегик. Д-р Німець виставив олії, акварелі і пастелі, та висвітлив прозірки своїх керамічних робіт.

Інж. Тараса М. Грицая представив голова метрополітального Відділу Т-ва Українських Інженерів Америки в Ню Йорку інж. арх. Любомир Кулинич. Інж. Грицай прочитав ряд ліричних і історичних віршів і гуморесок з життя передмістя Львова. Два вірші інж. Грицая відчитала відома мисткиня - співачка Ія Мацюк. Один із прочитаних нею віршів був присвячений світлій пам'яті великій українській співачці Соломії Крушельницькій п. н.: „Соломія" (В 100-ліття Соломії Крушельницької).

Свій перший авторський вечір інж. Грицай мав у вересні 1972 р. у Мюнхені, в Німеччині, який пройшов з великим успіхом і прихильним відгуком на його творчість у місцевій пресі.

На закінчення відбулася товариська гутірка і поздоровленнями обох учасників мистецького вечора.

Управа Відділу ТУІА
в Ню Йорку

Т-ВО КОЛИШНІХ ВОЯКІВ УПА ім. ген.-хор. РОМАНА ШУХЕВИЧА — Т. ЧУПРИНКИ, ВІДДІЛ в ІРВІНҐТОНІ, Н. Дж. і ОБ'ЄДНАННЯ КОЛИШНІХ ВОЯКІВ УПА, СТАНИЦЯ в ПАССЕЙКУ, Н. Дж.

— влаштовують —

в суботу, 1-го червня 1974 р. в Українській Централі
при 240 Hope Avenue в ПАССЕЙКУ, Н. Дж.

ЗУСТРІЧ РОДИН ВОЯКІВ УПА

В ПРОГРАМІ:

Год. 7-ма веч. — СПІЛЬНИЙ ОБІД.

Год. 8:30 веч. — МИСТЕЦЬКА ЧАСТИНА, в якій візьмуть участь прекрасні соловейки „КОБЗА" під мистецьким керівництвом п. А. ФАРМИГИ.

Год. 9:30 веч. — ЗАБАВА з ТАНЦЯМИ при звуках оркестри „ЧЕРЕМОШ" під керівництвом панни М. ФЕСЬО.

Вступ $10.00 від особи, молодь $4.00.

Запрошуємо все Українське Громадянство до участи в Зустрічі.

ПОВІДОМЛЕННЯ!
ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКИХ УЧИТЕЛІВ АМЕРИКИ
ще раз повідомляє всіх Членів і Заінтересованих, що

ДРУГИЙ КРАЄВИЙ З'ЇЗД Т-ВА

— відбудеться —

**в днях 15 і 16 червня ц. р.
на Союзівці**

В програмі З'їзду будуть виступати п. Юрій Дуравець, котрий поділиться спогадами з курсу Українських Учителів Канади на Київському Університеті та д-р Рас Ейбрамс, котрий дасть доповідь на тему „Індівідуалайзд Інстракшен".

Вечером відбудеться БЕНКЕТ з розваговою частиною.

Реєстрація відбудеться в суботу від год. 11:00 до 12:30.

В справі резервації кімнат, просимо звертатися до заряду Союзівки, тел. (914) 626-5641.

При цій нагоді Т-во звертається до всіх Учителів, що ще не є членами, подати свої адреси й число телефону на слідуючу адресу: Yuri Yacykewych, 371 South Parkway, Clifton, N.J. 07014.

„ПЛАСТ" — СТАНИЦЯ в НЮАРКУ, Н. Дж.
ГУРТОК ПРИЯТЕЛІВ ПЛАСТУ
запрошує на

***ПЛАСТОВИЙ ФЕСТИН
І НОВАЦЬКЕ СВЯТО ВЕСНИ***

в неділю, 2 червня 1974 р., о год 1-ій по пол.
ПЛОЩА УКРАЇНСЬКОГО СЕЛА, БАВНД БРУК, Н. Дж.
ВАГАТА ПЛАСТОВА ПРОГРАМА.

Увага! НЮ ЙОРК і ОКОЛИЦЯ! Увага!
Заходами нашого Координаційного Комітету при чинній співучасті Українських Комбатантських і Українсько-Американських Ветеранських Організацій Ню Йорку і околиці
відбудуться

**в Зелену Неділю, 2-го червня 1974 року
на оселі УРСоюзу „Верховина"**
в ГЛЕН СПЕЙ, Н. Й., біля МОГИЛИ-ПАМ'ЯТНИКА

ТРАДИЦІЙНІ ЗЕЛЕНОСВЯТОЧНІ ПОМИНКИ ПО ПОЛЯГЛИХ І ПОМЕРЛИХ БОРЦЯХ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ

Початок о 10-ій год. ранку

В програмі: Служби Божі обидвох віровизнань, Панахида по Героях зі салютом, промови: Григорія Полчія, голови Координаційного Комітету і д-ра Романа Дражньовського, голови Головної Управи Братства кол. Вояків і Української Дивізії УНА, складення вінків і дефіляда.

Сердечно запрошуємо все Українське Громадянство, а зокрема кол. Вояків всіх Формацій і МОЛОДЬ, зосібна ПЛАСТ, СУМА, ОДУМ і інші, взяти якнайчисленнішу участь у цій всенародній Урочистості.

ЗАМОВЛЕНІ АВТОБУСИ від'їдуть від Українського Народного Дому, при Другій Евню в Ню Йорку о 7-ій год. ранку. Квитки на автобуси в ціні по 6.00 дол. від особи в обидві сторони можна набути в крамницях АРКА, ЕКО і СУРМА в Ню Йорку.

ВСІ ОРГАНІЗАЦІЇ ПРОХАЄМО ПРИБУТИ З ПРАПОРАМИ І ВІНКАМИ.

•

О 4-ій год. по пол. в ПАВІЛЬЙОНІ „ВЕРХОВИНИ"

ВЕЛИКИЙ КОНЦЕРТ

Координаційний Комітет Українських і Українсько-Американських Комбатантських Організацій Великого Ню Йорку

ПОВІДОМЛЯЄМО, ЩО

З'ЇЗД АБІТУРІЄНТІВ СТАНИСЛАВІВСЬКОЇ ГІМНАЗІЇ 1939 Р.

— відбудеться —

**в днях 25, 26 і 27 травня 1974 р.
на Союзівці**

ПРОСИМО ПРО ЧИСЛЕННУ УЧАСТЬ.

КОМІТЕТ

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Незабутнього
МУЖА і БАТЬКА

бл. п.

ПРОФ. МИХАЙЛА КОВАЛЯ

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

**в церкві Чесного Хреста в Асторії, Н. Й.
дня 1 червня 1974 р., о год. 7:30 ранку**

Про згадки та ласкаві молитви за душу Покійного просять:

дружина — АННА
дочка — Д-Р АРЕТА

Українці! ***Громадяни!***

Велике число українських культурних діячів, молодих чоловіків і жінок, переходять важкі моральні й фізичні тортури у совєтських тюрмах, концтаборах та психіятричних лікарнях. Двох з них, **Валентин Мороз** і **Леонід Плющ** є, як повідомляють у пресі, напередодні смерти в наслідок побоїв та насильного стосування небезпечних наркотиків!

Українці! Ми маємо святий обов'язок виступити з публічним засудом і протестом проти варварського трактування українського народу большевицькою Москвою!

Тому, за ініціятивою Українського Конґресового Комітету Америки, відбудеться

ВСЕНАЦІОНАЛЬНА МАНІФЕСТАЦІЯ В ОБОРОНІ ПРАВ ЛЮДИНИ В УКРАЇНІ

В СУБОТУ 22-го ЧЕРВНЯ 1974 РОКУ, ГОД. 1-ша ПО ПОЛУДНІ, ПІД ПАМ'ЯТНИКОМ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА, ПРИ 23-ій І „П" ВУЛИЦЯХ У ВАШИНҐТОНІ, Д. К.

Ціль Всенаціональної Маніфестації:

1. Домагатися негайного звільнення **Валентина Мороза та Леоніда Плюща**
2. Запротестувати проти нелюдського трактування українських політичних в'язнів, нищення української культури та русифікації України!

Українці!

ВСЕНАЦІОНАЛЬНА МАНІФЕСТАЦІЯ також відзначить 10-річчя відкриття пам'ятника Тараса Шевченка у Вашинґтоні, як невмирущого символа боротьби українського народу за волю та самостійність.

Наша Маніфестація мусить бути імпозантною щодо числа учасників та могутньою у вислові політичного голосу й значення!

Вона має бути об'єднаним фронтом всіх українців без різниці політичних чи релігійних поглядів!

Тому, організуйте Ваші Громади! Замовляйте автобуси та організуйте приватні автомобілі в якнайбільшій скількості!

Пам'ятайте: 22-го червня 1974 року: ВСЕНАЦІОНАЛЬНА МАНІФЕСТАЦІЯ та ПРОТЕСТ у ВАШИНҐТОНІ!

УКРАЇНСЬКИЙ КОНҐРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ

***Де наша молодь?
— Прийдіть, подивіться!***
ПОВНОМЕТРАЖНИЙ, КОЛЬОРОВИЙ, ЗВУКОВИЙ ФІЛЬМ

„ЮВІЛЕЙНА ПЛАСТОВА ЗУСТРІЧ"

Субота, 1-го червня 1974 р.
год. 6:00 веч. — ТЕАТРАЛЬНА ЗАЛЯ
LaSalle Коледжу
(ОХОЛОДЖЕНА)
при 20-ій і Olney вулицях у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.

- 2000 молоді при зайняттях і грах
- Спортові вправи і змагання.
- Показ чудової української народної ноші.
- Фраґменти Архиєрейських Богослужень: Православної і Католицької.
- Кращі зразки української музики.

Фільм виконаний у наймодерніших фільмових і звукових лябораторіях Ню Йорку. За словами „Свободи", це ..... один з найкращих документальних фільмів, що їх накручено у вільному світі"...

Вступ: $2.00 — для дорослих, 50¢ — для молоді.
ВЕЛИКА ПЛОЩА ДО ПАРКУВАННЯ.
ГУРТОК ПРИЯТЕЛІВ ПЛАСТУ

Ділимося сумною вісткою
з Рідними, Приятелями і Знайомими,
що дня 23-го травня 1974 р. після довгої недуги
відійшов від нас у Вічність
наш Найдорожчий
СИН і БАТЬКО

бл. п.
ВАСИЛЬ БАТЮК
проживши 44 роки.

ПАРАСТАС — у п'ятницю, 24-го травня 1974 р. о год. 8-ій веч. у похоронному заведенні Литвин і Литвин у Ірвінґтоні, Н. Дж.

ПОХОРОН у суботу, 25-го травня 1974 р. о год. 9-ій ранку з того ж похоронного заведення до української православної церкви св. Вознесіння, а звідси на цвинтар Еверґрін.

У безмежному смутку:

мама — КАТЕРИНА
донька — ГАЛИНА

20-го травня 1974 р., по тяжкій недузі
відійшов у Вічність

Д-р МИХАЙЛО МИКИТОВИЧ МІЩЕНКО

лікар-психіятр, викладач вищих шкіл,
ветеран визвольних змагань.

Хай легкою буде Йому земля!

ДРУЖИНА й ДОЧКА
3445 — 32nd Ave., S., Minneapolis, Minn. 55406

Ділимося сумною вісткою
з Рідними, Приятелями і Знайомими,
що дня 17-го квітня 1974 р. у Фінiксвілл, Па.,
помер несподійно на 69-му році життя,
мій Найдорожчий ЧОЛОВІК

бл. п.
ТИМОФІЙ ЛИТВИНЕНКО

ПОХОРОН відбувся 21-го квітня 1974 року з православної церкви св. Духа у Фінiксвілл, на цвинтарі св. Андрея у Бавнд Бруку, Н. Дж.

Полишив у смутку

дружину — ЮЛІЮ
Близьчу і дальшу Родину в Україні
Кумів і Знайомих в Америці

Замість квітів на свіжу могилу
нашої Улюбленої ТЕТИ

бл. п. Ольги Індри

складаємо 30.00 долярів
на Фонд Оборони Українських Політичних В'язнів.

МАРІЯ ЗІРКА БЕРЕЗЯ з Родиною
ОЛЬГА КЛОС з Родиною

ЧИ ВАША ДИТИНА ХОДИТЬ ДО УКРАЇНСЬКОЇ СВІТЛИЧКИ? ЗВЕРНІТЬСЯ У ЦІЙ СПРАВІ ДО ВИХОВНОЇ РЕФЕРЕНТКИ ВІДДІЛУ СУА, ЩО Є У ВАШІЙ МІСЦЕВОСТІ.

КАРПАТСЬКИЙ ЛЕЩЕТАРСЬКИЙ КЛЮБ повідомляє своїх Членів, Приятелів та Симпатиків, що з нагоди святкувань 50-ЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ — влаштовує

ВЕСНЯНИЙ РАВТ

який відбудеться 1-го ЧЕРВНЯ 1974 р. в ЗАЛЯХ УНДОМУ при 140 2-га Авеню, НЮ ЙОРК, Н. Й., о год. 9-ій веч.

Оркестра „ТЕМПО" Іринея Коваля. Співає — Юрій Граб. Традиційно-добрий, вишукано-смачний буфет в заряді ВІЦ. Пань. Коктейл о год. 8-ій веч. Стрій вечірній. Вступ $10.00 за запрошеннями. Дохід призначений на видання Ювілейного Альманаху КЛК. У справі одержання запрошення та замовлення столиків просимо звертатися до В. Гнатківського — (212) ВА 4-7369 Ювілейний Комітет КЛК

УКРАЇНСЬКА ДУХОВА ДЕРЖАВА У ДІЯСПОРІ І СКВУ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

великій сумі (так є на сьогодні) 12-ти долярів річно (є певні відхилення щодо окремих країн). Такий принцип є цілком оправданий, бо ж, зрештою, виборці до парляментів у кожній країні мусять платити податки — і то не добровільно, а примусово. Принцип сплачування певних добровільних сум на потреби центру висував у своєму проєкті й покійний Степан Бандера, а тому він повинен бути сприйнятливим для революційної ОУН.

Далі, виборний регулямін (я не можу подати його в цілості) передбачає кореспонденційний спосіб виборів, існування виборчих комісій, які забезпечували б від яких би то не було надуживань, спосіб укладання списків виборців - платників, забезпечення можливости за кожною партією чи групою партій виставляти кандидатів до виборів і, може найголовніше, забепечує засаду пропорційности при виборах, що дає можливість меншості чи меншостям також провести певну кількість своїх кандидатів.

Поєднання виборного і партійного способів представництва до УНРади (в якій пропорції — це вже річ домовлення) видається мені під цю пору найбільш доцільним. Він бо дає можливість кожній партії бути заступленою в УНРаді, а чисельнішим і сильнішим партіям чи організаціям відкриває можливість до збільшення числа своїх мандатів через вибори. Це дає також можливість і безпартійним чи понадпартійним входити в склад УНРади.

Я уважав за потрібне обговорити ці технічні справи щодо розподілу мандатів у нашому екзильному парляменті, бо вони мають своє значення при консолідаційних переговорах, хоча, звичайно, на першому місці є таки справи засадничо - політичного, національно-визвольного і державного характеру.

На як довго плянувати наші організаційні справи?

Якщо мене запитаються, як довго мала б проіснувати наша „Духова Держава (Спільнота) в Діяспорі", то на це може бути одна відповідь: без жадного обмеження в часі. Бо ж, як я про це вже згадував, вона мала б існувати із дуже важливими завданнями і тоді, коли в Україні відновиться наша суверенна, самостійна і соборна держава.

Але як довго мав би існувати в рамах цієї „Духової Держави" наш екзильний Державний Центр і Уряд? Очевидно, так довго, доки в Києві не буде справляти влади справжній уряд справжньої суверенної і незалежної та соборної української держави. До цього не додаю жадних о б ґ рунтовань, бо справи ці вважаю аксіоматичними.

Ми мусимо так зорганізувати наше національне життя на чужині, щоб урахувати дві можливості: або визволення України прийде незабаром, не більше, як за яких 20 років, або мусимо чекати на нього ще з півстоліття чи й довше. Проте, все говорить либонь за тим, що 12-та година прийде незабаром, може в цілком несподівано для нас короткому часі. І тому мусимо всі зробити зусилля, щоб та 12-та година не застала нас неприготованими і незорганізованими. Очевидно, тягар боротьби і її висліду спадає на батьківщину, на тих українців, що перебувають під російсько - совєтським окупаційним режимом. Але й ми, на чужині, мусимо бути готові, щоб виконати наші обов'язки перед батьківщиною. Ці обов'язки дуже розлогі й відповідальні.

Якщо йдеться про мене і моїх найближчих нинішніх співробітників у Державному Центрі, то тут мова не про особи. Ми „билися" не за „становища" і не за „владу", а за установу Державного Центру УНРеспубліки з екзильним урядом і за ідею боротьби, яка у кінцевому результаті приведе до визвольної революції (яка не виключає і попередніх еволюційних процесів) одночасно або майже одночасно серед усіх або майже усіх поневолених народів і до повалення російсько - совєтської імперії, на руїнах якої відновляться суверенні держави поневолених нині народів. І ми (зокрема я особисто) готові відійти від „становищ", якщо це потрібне для загальної справи, і передати (а це таки стає щораз більш конечним, з уваги на вік більшости в нас) наші обов'язки до рук молодших, може, здібніших і таких, що матимуть більше успіху в праці. Але ми передамо наші „становища" і обов'язки до тих рук (а такі, напевно, будуть), які будуть берегти Державний Центр УНРеспубліки й уряд, а не міняти його на якийсь „комітет", тих, які будуть іти шляхом безкомпромісової визвольної боротьби, а не надіятися на „лібералізацію" режиму в тоталітарному СССР і „здавати до архіву" ідею відновлення нашої суверенної і соборної держави!

ПІДСУМКИ РЕПРЕСІЙ В УКРАЇНІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

львівських художників і письменників звернулась з проханням допустити її на суд над Морозом. В кінцевому акті обвинувачення сказано, що батько Шабатури, який загинув у другій світовій війні — дезертир, і це вплинуло на світогляд доньки. Відомо, що Шабатура під час війни отримувала пенсію, як донька загинулого у війні вояка.

Справа подружжя Калинців. Ірина Стасів-Калинець („Хроніка" Но. 24, 27, — ст. 62 КК УССР, 6 років таборів і 3 роки заслання) народжена 1940 р. Жінка поета Ігоря Калинця, має 12-річну дочку Дзвінку Калинець. І. Стасів — поетеса. Її вірші для дітей і юнацтва публікувались в обласній і республіканській пресі. Закінчила Львівський Університет. Працювала вчителькою, а відтак читала лекції з української мови і літератури на підготовчому факультеті Львівської Політехніки, звідки її звільнено у вересні 1970 року.

Восени 1970 р. вона разом з чоловіком вислала петицію до Прокуратури УССР з проханням допустити їх на процес Мороза. Незабаром після суку над Іриною Стасів заарештовано її чоловіка Ігоря Калинця. 13 листопада 1972 р. Львівський обласний суд засудив його на 6 років таборів і 3 роки заслання.

Свідчення про „антирадянську агітацію" подружжя Калинців давав на обох процесах їх знайомий поет Чубай.

Математика Леоніда Плюща, члена Ініціятивної групи (в обороні прав людини), заарештованого 15-го січня 1972 р. в Києві судово-психіятрична експертиза визнала умовохворим.

В пермському таборі (учр. 389/36) відбувають 25-річний присуд: Юрій Гуцало (робітник, 40 років), Григорій Гірчик (художник, 41 років), Микола Миколаєнко (робітник, 43 роки), Василь Пирус (40 років); 15-річний присуд: — Лев Лук'яненко (юрист, 39 років), Михайло Луцик (40 років), Андрій Турик, Віктор Курчик; 7-річний присуд: — Коцник (викладач сільсько-господарського технікуму, 35 років). Давніше до цього табору перевели засуджених на „єврейських процесах".

(Кінець).

Літературний вечір Докії Гуменної та Алли Коссовської в Ню Йорку

Ню Йорк. — 28-го квітня ц.р. в Літературно - Мистецькому Клюбі в Ню Йорку відбувся літературний вечір двох письменниць: Докії Гуменної й Алли Коссовської. Вечір цей влаштував 82-ий Відділ Союзу Українок Америки. 27-го квітня 64-ий Відділ СУА влаштував був літературний вечір Миколи Понеділка, на який прибула була численна публіка, цехто навіть побоювався, що на другий літературний вечір не прибудуть слухачі, бо забагато їм буде літератури щодругий день. Але так не сталося, що свідчить про те, що зорганізоване українське жіноцтво веде перед в порівнянні з чоловіками, коли справа в організуванні імпрез. Повна заля ЛМКлюбу на літературному вечорі двох письменниць свідчить і про те, що наші люди цікавляться своєю літературою.

Вечір відкрила голова 82-го Відділу СУА Іванна Клим і попросила Ірену Іванчишинову вести програму. Про творчість Докії Гуменної доповідала П. Андрієнко Данчук. Вона довше спинилася на основному творі Докії Гуменної, яка в цьому році відзначає 70-ліття свого працьовитого життя, — на романі в 4-ох томах „Діти чумацького шляху". З біографії письменниці видко, що комуністична влада переслідувала її, і вона могла свобідно розвинути свою творчість аж на еміграції. Тепер письменниця може похвалитися 13-ти томами своїх творів. Крім вище згаданого, ще появилися: „Мана", „Велике цабе", „Багато неба", „Хрещатий яр", „Епізод з життя Европи критської", „Вічні вогні Алберти", „Жадоба", „Серед хмаросягів", „Скарга майбутньому", „Благослови, мати!", „Золотий плут" і „Чотири сонця". Деякі свої книжки письменниця видає своїм коштом, останню книжку видало Об'єднання Українських Письменників „Слово", обкладинку виконала авторка.

Радісне великоднє оповідання читала Лідія Стахів, учениця Студії Мистецького Слова Л. Крушельницької, сама авторка прочитала оповідання: „Пригоди одного вечора", „Вчений гусак", „Славко, Люся і їх мама" і „Різьбар час".

Слово про Аллу Коссовську мала письменниця Мирослава Ласовська. Співачка Зірка Дерлиця захопила своїм милим голосом присутніх, відспівавши дві композиції Шутя до слів Алли Коссовської: „Я співатиму" та „Віддзвеніла місячна соната". Акомпаньювала Христина Зубрицька. Учениця Студії Мистецького Слова Л. Крушельницької Сузанна Цегельська прочитала дві поезії поетки: „Самітний лебідь" і „У Великодню ніч". Сама поетка читала свої поезії „Літній день", „Нічна буря", „Аллі Горській", „Друзові", „500 героїнь", „Ранок над морем" та інші.

Численні присутні, що виповнили залю ЛМКлюбу, живо реагували на прочитані твори обидвох письменниць. Обидві авторки оптимістки. Гуменної оповідання „Наталка будує Европу" кінчається словами одного з героїв:

— Знайду мою Лесю! Саме тому знайду, що знайшов Наталку! І тому, що світ цей повний несподіванок! Тому, що з безпомічних малих дітей жорстокий світ цей робить майстрів тріюмфального життя. („Чотири сонця", ст. 246).

Алла Коссовська видала досі дві книжечки поезій: „Бабине літо" та „Паморозь". Вона є авторкою повісти „Гірський вовк" та новелі „Двісті перший" й інших коротших прозових творів, які читачі сприймають із запертим віддихом, бо конче хочуть знати, „як воно скінчиться". Наведемо кінець її поезії „Псалом життю":

Я не хочу вмерти ні на мить!
Не для мене це, бо я жива, жива!
І останні я скажу слова,
Коли мене переможе смерть:
„Хай живе усе, життям налите вщерть,
Хай живе життя, хай згине смерть!"

Об'єднання Українських Письменників „Слово" прислало письменний привіт, а від ЛМКлюбу вітав письменниць голова інж. І. Жуковський.

Лука Луців

ТАРЗАН Ч. 7122. Тарзан і Крисп вирушають в дорогу

Як ти сам бачиш, Тарзане, в цьому горбистому терені є багато місць, в яких браконьєри можуть сховатися від моїх патруль!

Чого я не можу зрозуміти, Петре, є те, як можливо застрелити більшу тварину й опісля перевезти її звідсіля — і не бути виявленим.

Ах, ось вид, який мені подобається... Група „мисливців" вибралася на корисну, приємну розвагу... з фотоапаратами!